

Praha dne 12.5.1945 .

13

ZEMAN

jos.

Boj o Československý Rozhlas!

Bylo to asi v lhd. 40 min., když vracel jsem se z mého podniku z Vršovíc do mého bytu v Praze XII. Stalinova tř. 13. II. p.

/tedy přímo proti pravému křídlu našeho rozhlasu/

Již od přechodu přes tunel Wilsonova nádraží mě udivilo, že před rozhlasem stojí asi 30 mladších mužů -SS- a každý z nich byl opřen o své jízdni kolo, na kterém měli přivázaný 2-3 pancéřové pěstě.

Po předběžných zprávách které jsem věděl již delší dobu, počítal jsem stím, že může každým okamžikem ~~xxxrikkonki~~ vypuknouti česká revoluce proti našim okupantům němcům. Viděl jsem tyto přípravy

a řekl jsem si, že tito chlapi v kropenatých kombinesach mají v zláštní úkol posílit posádku německého vojska v našem rozhlasu.

Že budou bránit náš rozhlas jsem věděl, jelikož jest to tepna nás všech. Proto byla také ta posila pancéřových pěstí.

Pospíšil jsem proto do svého bytu, převléknul jsem se do jezdeckých kalhot, holinek, černé kožené blázy a rychle jsem si vyzvedl u mého donáčího p. Günera několik vlajek ku ozdobě mého balkonu. Než jsem však vlajky vyvěsil, vyndal jsem si z krbu moji armádní pistoli zn. Steier, řádně jsem ji nabil a pak jsem si připravil moji loveckou pušku ráže 16.-kterou jsem nabil náboji " Breneker" do obou hlavní.

Moji armádní pistoli jsem měl schovanou po dobu ~~2~~ 2 a 1/2 měsíce v mém krbu obyvacího pokoje. Pak šel jsem na balkon a zůstal jsem překvapen, když jsem zjistil, že kropenatí s pancéřovými^{mi} pěstmi které stáli před našim rozhlasem jsou pryč. Hned jsem se informoval kam zmizeli a dozvěděl jsem se, že odjeli Balbínovou ulicí do zadního vchodu našeho rozhlasu. To dosvědčovalo mému mínění, že boj může každou chvíli začít. Hned na to vidím, jak se esesaci formují na prvním balkoně pravého i levého křídla našeho rozhlasu a každý má při sobě 2-3 pancéřové pěstě. Snad uplynulo asi 30 min. když v tom přijíždí náš policejní vůz a v něm asi 12-15 našich strážníků, před rozhlasem prudce zabrzdí a takřka současně zněho začnou naši policisté vyskakovat rovnou do hlavního vchodu našeho rozhlasu. Byli to odvážní muži, jelikož snad měli jak já jsem viděl pouze brownigové pistole. Snad jsem ani nevěděl oč jde do opravdy ale věděl jsem že to bude představovat boj a tak ~~žem~~ jsem již na nic nečekal, vzal jsem si na hlavu moji helmu, kterou mě přinesla dcerka naší správce z našeho krytu, lehl jsem si na balkon kde jsem měl již připravenou bedničku spískem a několik květin v květináčích, což byl můj dostatečný

kryt. Vzal jsem moji pistoli a začal jsem pálit na němce ,kteří stáli na prvním balkoně pravého křídla našeho rozhlasu . Ti všichni byli tak překvapeni, že snad vůbec nevěděli co se děje. Proto sn d mě nechali několikrát vystřelit aniž by se mi revanžovali. Mé první tři rány šli vedle, až ta ~~čtvrtá~~ čtvrtá udělala svoji povinnost. Němec "spěstí" se zvrátil na záda. To mě již našli jeho druhové a začali na mě pálit. Bohudík však vedle a tak jsem na chvílku ustal v mé palbě , vyhledal jsem si jiný kryt v druhém pokoji u okna a sledoval jsem co se děje před rozhlasem u hlavního vchodu. K mému potěšení vidím, jak náš strážník žene před sebou německou stráž z hlavního vchodu rozhlasu se v styčenýma pažema, a na to nastala již bubnová palba jak uvnitř tak i s oken rozhlasu. To ještě stále jezdily električky a nikdo nevěděl co se děje. Vzal jsem znovu svoji pistoli, mačkám kohoutek ,ale marně. Nábojnice se mi v zpříčila a já jsem zlostí zbledl. Na opravu nebyl čas a tak si přišla na své moje lovecká puška, která byla docela nová a kterou sem chtěl zasvětit po 15. květnu na srnce . Ale němci měli přednostní právo! První rána a kropenatý spěstí šel dolu za svým druhem . V tom zaštěkal kulomet do mých dveří, které provrtal v zámku úplně ve zkrz ,načeš jsem musel znovu ustati v palbě a skrýt se. V tom vidím jak stojí všechny električky, které byly již také prázdné a jak přijíždí menší nákladní vůz a na něm asi 4 němečtí vojáci a na tomto voze mají šicí stroje. Po těchto byla zahájena palba několika civilistů a ti také posádku auta odzbrojili. Vůz tento byl pouze šicími stroji maskován neb pod těmito stroji bylo dostatek zbraní o které se rozdělili naši civilisté. Pravdě podobně to měla být také posila německé posádky rozhlasu. V tom padne výstřel proti mě na můj balkon a já slyším jak na druhé straně někdo křičí ^{"tam je němec."} ~~je němec~~ . Hned jsem si v zpoměl že jsem nevyvěsil mé vlajky které jsem si přinesl, ani že nemám moji přílbu označenou Československou trikolorou . Vyvěsil jsem je okamžitě s okna druhého pokoje a tím bylo zase vše v pořádku. Hned jsem také vyzozoroval že ostatní bojovníci o rozhlas, kteří bojovali dále na ulici a kteří měli zbraně s německého auta , neměli dobré palební postavení a proto jsem si řekl, že jich několik pozvu ke mě do mého bytu. V tom ale vidím jak , jak přijíždí naše posily od Václavského náměstí. Byli to naši strážníci, hasiči, vládní vojsko, a udatní naši mladí **č e t n í c i**, a všichni ti začali šilný boj o rozhlas. Vedle nich se statečně byli naši civilisté kteří byli velice odvážní.

Abych kryl přísun našich bratrů , který šel hlavně od Václavského náměstí, páčil jsem ustavičně do pravého křídla rozhlasu , abych tak němce odvrátil od našeho přísunu a ti zřejmě palili na moje postavení kde jsem byl výborně krytý. ~~Kromě~~ Potom seběhl jsem dolů a zavolał několik bratrů ke mě. Vím že to byl čet. stráž. Hošek , pol. strž. Beran voj. protil. pol. Zoulek z Vršovic a jeden hasič skulatým obličejem a s blond vouskem pod nosem, kterému jsem půjčil moji armádní pistoli a kterou mě on také nevrátil. Teď se nám to bojovalo mnohem svědší chutí a s přesvědčením, že v boji zvítězíme. Řezali jsme do němců jedna radost a ti padali jako hrušky, tak že bylo mezi námi slyšet každou chvíli, "Ten je můj". Němci byli tak vyjukaní, že nevěděli co mají dříve dělat jestli střílet, nebo jak činili , že vyhazovali ruční granáty s oken úplně bez cíle do ulice. V zpomínali sme si na naše odvážné strážníky kteří ~~knakv~~ vnikly do budovy a snímí i někteří civilisté jako byl L. Kratochvíl , štkp. Záruba, štkp. Preisler a jiní. Boj musel to být zuřivý pro všechny bratry tak slabě vyzbrojené. Ale zvítězili sme na tolik , že přišli vyjednávači /parlamentáři/ aby jednali o kapitulaci německé posádky v rozhlase. Byl mezi nimi něm. důstojník a též naše partyzánska a ti všichni jen tak tak unikli jisté smrti když s okna I.p. rozhlasu vyhodil jedn kropenatej chlap ruční granát přímo asi 2m. za tuto parlamentářskou skupinku . Bůh při nich stál a snad nikdo z nich nebyl raněn. Viděl jsem toho kropenateho jak chce ještě jednou granát vyhodit ale v tom sem mu zabránil a dobře mířenou ranou v páčil~~se~~ sem mu plnou dávkou broků do obličejce, a měl jí dost , neb zařval jako Pavian. Při vyjednávání o kapitulaci sme se posilnili dobrou slyvovičkou, která nám vehnala do našich žil novou sílu kbojí. V té době přišli ještě další posili k nám do bytu, ale ty jsem přemístil do bytu pí. Krautské která nám jej ochotně dala k dispozici a která zněho měla v brzku něco podobného jako já. Znových kamarádu to byl čet. stržm. Souček, dále pol. stržm. jehož jméno si nepamatuji ,ale zasluhoval by jistě vyznamenání , neb byl již raněn na levé ruce s obvazu mu tekla krev ,ale to vše mu vůbec nevadilo, a on se bil dále jako lev. Za vyjednávání o kapitulaci se stále ještě střílelo ze všech okolních budov a to nejen kolem rozhlasu nýbrž i až z Václavského nám. odkud palili němci na rozhlas, lépe řečeno na dobyvatele rozhlasu. Ale asi snad tak o 1/2 6 hod. němci kapitulovali a rozhls byl náš. Nesmím zapomenouti na ty bratry kteří se statečně dobývali do budovy rozhlasu jak zlevého tak i správého boku, ze zadu i střechou rozhlasu. Byli to četníci, stážníci, hasiči, civilisté a všichni se byli jako lvi. Pak jsme si řádně oddechli a šlisme se podívat dolu před rozhlas, kde bylo právě vyvádění vzdaných se němců.

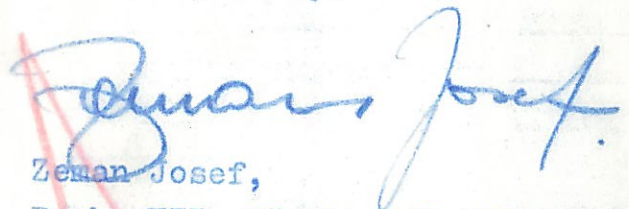
Zbyla jen moje šestnácka a viděl jsem na některých tvářích
 ch co vylázli skrytů, že jsme domnívali že jsem smojilMařenkou asi
 moc neudělal ale já byl spokojen neb kdybych na ní měl dělat zářezy
 tak by jich do té doby bylo 5. Pak již byla před rozhlasem schánka
 po Němcích v civylu a v barákách, aby ti tak zvaní sklepní hrdinové
 mohli také ukázat že jsou silní, a nebojí se. Bylo jich zde na sta.
 Kdyby nás při dobývání našeho rozhlasu tolik bylo, pak jsme ho docela
 lehce dobyli. Později když se vše trochu uklidnilo, požádal jsem
 stržm. Součka, aby mi obstaral voj. pušku a on mě ji také přinesl.,
 současně několik balíčků nábojů. Po té šel jsem znovu do svého bytu
 zaujmout obrané postavení našeho ozvobozeného rozhlasu.

V mém bytě setrval jsem po celou neděli a to snovými kamarády od
 vládního vojska, se kterými jsem odstřeloval ojedinělá palební
 postavení našich nepřátel. Za této přestřelky jsem připsal na svůj
 vrub šestého a posledního Němce. Pak ale nadešla smutná chvíle,
 když do našeho rozhlasu německý letec svrhl bombu, která udělala
 mezi námi všemi velký zmatek, neb to vypadalo tak, jako když jest
 náš rozhlas zbořen do základu, a sním že zahinuli i jeho stateční
 obránci, kteří se přímo dívali jak ta nešťastná bomba jim má ukončit
 jejich životy. Sebral jsem své bratry vládní vojáky a opustili jsme
 můj byt, aby sme zjistili, jak vypadá naše situace. Přeskákali sme
 zděné ploty v zadním traktu našeho domu a hledali sme jiné postavení.
 Po krátké poradě se moji dva kamarádi odebrali do Manesovi ulice
 já pak schoval jsem si pušku v zahrádce našeho domu a šel jsem
 vyzvědět, zdali snad Němci nenapadli náš rozhlas tanky které nám
 krátce před s vržením bomby byly hlášeny. Jaká radost, když jsem
 viděl, že náš rozhlas stojí a v něm i naši zlatí obránci, ovšem
 až na ty kteří to zaplatili svými životy. Poté potkám svého přítele
 Dr. Miloše Otáhala, který velel bojové četě rozhlasu č. III. a
 nabýdnul jsem mu své služby ku obraně a tsřežení našeho rozhlasu.
 Ten rád mě přijmul a také užitečně zaměstnával. Prvé dva dny bojoval
 jsem na svou pěst a dalších šest dnů jsem se snažil konat s ostatními
 kamarády mezi nimi ž byli známí kapelník "Bobek Bryen" a starý
 gardysta četař Doubek, Ing. Anděl, který byl již jednou raněný
 při bojích na Pankráci a mnoho dalších mladších dobrovolníků, svoji
 povinnost. Velitel naší čety nám popřál dostatek práce na zatýkání
 Němců kteří stříleli ze zálohy skrytí jsoucve svých bytech nebo na
 půdách a tak ještě po vysloveně prohrané bytve nám stříleli do zád.
 Jsem tomu rád, že našimi veliteli byli osvědčení staří vojáci -
 důstojníci jako byl náš první velitel štkp. Záruba, který byl
 zabit v zdušnou minou když v největší palbě řídil ochrané práce.

o byli major Rakouš, štkp. Preisler, který převzal velení po
m štkp. Zárubovi, štkp. Kopecký, mladý poručík pěchty Horník,
t Jandůrek, ppr. Ivan Hodač, ppr. Janda a další jiní gážísté.

odcházím za svou prací a tím končím boj-obranu -a střežení
o osvobozeného Československého rozhlasu a budu vždy s úctou
omínat na všechny hrdiny, kteří padli za osvobození našeho
rozhlasu, neb padli hrdině a spřesvědčením, že zvítězí. Se
a budou jistě v zpomínat těchto velkých bratrů hrdinů všichni
obří Čsl. občané, neb Čsl. rozhlas byl nejdůležitějším objektem
našich bojů o osvobození naší zlaté matičky Prahy.

Zeman Josef,

Praha XII. Tř. Maršála Stalina č. 1¹³.